

Barba

Mar Amorós Benet

Capítulo 1

El cas dels pèls de la cara, també anomenats comunament com a barba, és una característica curiosament essencial en el procés de transició. Una persona pot tenir una cara, una constitució, una figura, una manera de fer, una manera de vestir totalment femenina, però només cal que posseeixi aquest element esmentat perquè la gent et llegeixi com a home, aplicable tant a nois com a noies trans. Tots sabem de la importància de la barba o l'absència d'ella, i ens obsessionem compulsivament a fer-la créixer o eliminar-la per complet. Evidentment hi ha molts homes trans que decideixen no deixar-se-la, i dones trans increïblement valentes que no tenen por de lluir-les. Però el fet segueix sent que aquests pelets ajuden o entorpeixen d'una manera considerable el famós procés del "passing".

La meva relació amb la barba mai ha estat massa fructífera. Recordo quan al voltant dels tretze anys em va començar a créixer. Un bigoti fi i daurat molt semblant al meu cabell de quan era més petita. No em vaig pas deprimir ni res, ja que no es veia gaire, i era una prova fefaent que m'estava fent adulta. De fet, vaig tardar bastants dies en afaitar-me. Aquell va ser el moment àlgid de la meva barba, ja que mai més me la vaig deixar tant llarga. El daurat es va convertir ràpidament en castany fosc, i el seu significat inicial de maduresa es va convertir en una senyal de masculinitat, de ser home. I no em sonava bé. Alguna cosa fallava, però no sabia explicar el què. A partir d'ençà me'l rasuro religiosament cada dia sens falta. Tot el meu aspecte sempre havia estat molt deixat, des dels meus cabells en totes direccions menys la que toca, fins als pèls localitzats a les cames i els braços, els quals no van ser mai tallats fins fa relativament ben poc, passant per les espesses celles que cobrien mig front. Però l'extracció dels pèls facials és una cosa que no podia fallar. La Gillette i l'espuma d'afaitar van ser ràpidament substituïdes per una màquina d'afaitar, la qual va reduir significativament el temps emprat en aquesta activitat, i pel mateix preu evitava estar massa temps veient-me al mirall.

Durant la meva estada a Girona, a la residència d'estudiants, va ocórrer un desastre majúscul. La meva apreciada màquina va deixar anar el seu últim alè. Davant la meva desesperació, vaig haver d'anar a la universitat amb la barba d'un dia. I la notava en tot moment. Estava allà, torturant-me. Tot just acabar les classes vaig anar urgentment al supermercat a comprar la meva primera Gillette en molts anys. Necessitava treure'm els pèls. Vaig aplicar l'espuma i, després de deixar-la actuar, vaig iniciar el moviment lliscant amb la fulla. Però no baixava. Es quedava encallada. Ho vaig provar i provar sense parar, però la zona del llavi superior i del mentó eren infranquejables. L'espessor capil·lar era massa elevada. I amb tants intents em vaig acabar tallant. I allà estava, davant el mirall, amb sang per tot arreu i una barba que no volia marxar. El cap de setmana

aniria a Barcelona a comprar una màquina nova de trinca, ja que no coneixia cap comerç gironí que vengués aquest tipus d'article, i la meva ansietat social no em va permetre preguntar-ho a algú com la gent normal. En conclusió, vaig haver de passar tres dies sencers amb "allò" a la cara. El que hauria donat per poder portar una mascareta com la que ens obliguen a dur per la pandèmia.

Em continuo afaitant cada dia, i a vegades més d'un cop. Però per a mi ja no és suficient. La seva ombra segueix ben present, i cap maquillatge es capaç d'amagar-la del tot. Així doncs, totes les meves esperances es troben ara mateix en la depilació làser, amb la qual ja he fet tres sessions que, com era d'imaginar, han estat certament efectives a tot arreu. A tot arreu menys a la zona del llavi superior i del mentó. Segueixen sent infranquejables.